

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **8 listopada 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Urszula Kocyłowska
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska (spr.) SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **8 listopada 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **K. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **22 maja 2012 r.** sygn. akt **III U 101/12**

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu

Sygn. akt III AUa 780/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją wydana 19 grudnia 2011r. odmówił K. G. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Za podstawę wydania decyzji tej treści uznano wynik badania przeprowadzonego przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem wydanym 14 grudnia 2011r. stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do wykonywania pracy.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia zawartego w decyzji organ rentowy powołał ogólnie przepisy ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Fundusz Ubezpieczeń Społecznych .

W odwołaniu od powyższej decyzji skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu K. G. naprowadził, że nie zgadza się z jej treścią, co odniósł w szczególności do oceny stanu jego zdrowia, podając, że uprawnienie do świadczenia rentowego nabył w 2001r. W dalszej części odwołania naprowadził, że pozostaje pod stałą opieką lekarza specjalisty z zakresu ortopedii, a ponadto od 2007r., lecz się z powodu schorzeń natury psychiatrycznej.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, w uzasadnieniu precyzując jedynie podstawę prawną wydania zakażonej decyzji. W pozostałym zakresie przywołał okoliczności i twierdzenia tożsame z tymi jakie zawierało uzasadnienie zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając odwołanie Sąd I instancji w pierwszej kolejności wydał postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych specjalistów z zakresu neurologii oraz medycyny pracy, na okoliczność oceny stanu zdrowia odwołującego i ustalenia, czy jest on nadal co najmniej częściowo niezdolny do pracy.

Pomimo takiej treści powyższego postanowienia opinia została wydana wyłącznie przez biegłego specjalistę z zakresu neurologii.

Biegły stwierdził u badanego chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z przewlekłym „okresowo zaostrzającym się zespołem bólowym”. Niezależnie od powyższego, jako choroby współistniejące, biegły stwierdził

u wnioskodawcy stan po amputacji kciuka prawego oraz upośledzenie funkcji chwytnej manipulacyjnej ręki prawej. Dalej biegły podał, że utrzymywanie się „w różnym nasileniu” przewlekłego zespołu bólowego kręgosłupa oraz dysfunkcja prawej ręki dają podstawę do stwierdzenia, że badany jest nadal częściowo, okresowo niezdolny do pracy do 31 grudnia 2014r.

Biegły w uzasadnieniu opinii zawarł również stwierdzenie, że od 2001r. nie stwierdza istotnej poprawy stanu zdrowia wnioskodawcy.

Opinia powyższa została doręczona stronom (zwrotne poświadczenie odbioru k. 14 i 15 akt sądowych).

W piśmie z 22 marca 2012r. skierowanym do Sądu I instancji z-ca przewodniczącego komisji lekarskich ZUS, skierował zarzuty do opinii, stwierdzając, że „Rozpoznanie jest prawidłowe .... Natomiast ze względu na okresowość dolegliwości badany nie powinien być zakwalifikowany jako rencista, ponieważ do leczenia zaostrzeń wystarczy krótkotrwała niezdolność do pracy. Co do przebytej amputacji kciuka prawego, podkreślił, że wypadek miał miejsce przed 20 laty i do tej pory badany znakomicie przystosował się do nowych warunków anatomicznych...”.

Wyrokiem wydanym 22 maja 2012r. Sąd I instancji, w wyniku uwzględnienia odwołania zmienił kwestionowaną nim decyzję, poprzez przyznanie wnioskodawcy K. G. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy nadal do 31 grudnia 2014r. W uzasadnieniu Sąd wskazał w pierwszej kolejności na niekwestionowane przez strony okoliczności, dotyczące daty urodzenia wnioskodawcy, jego wykształcenia, charakter wykonywanej na przestrzeni życia zawodowego pracy, czasokres pobierania przez niego świadczenia rentowego, szczegółowo przywołując treść wydanego w postępowaniu poprzedzającym wydanie decyzji, zarówno orzeczenia wydanego przez lekarza orzecznika ZUS, jak i komisji lekarskiej. W dalszej kolejności przywołał treść przepisu art. 57 ust. 1 i 107 ustawy emerytalno – rentowej, stwierdzając - po przywołaniu szczegółowym treści wydanej opinii przez biegłego lekarza sądowego, że aktualnie wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, a niezdolność ta ma charakter okresowy, czym spełnia wszystkie konieczne warunki określone w art. 57 ww. ustawy - do ustalenia, iż w dalszym ciągu przysługuje mu prawo do dochodzonego świadczenia do 31 grudnia 2014r.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia zawartego w wyroku Sąd powołał

art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Wyrok powyższy apelacją do Sądu II Instancji zaskarżył pozwany ZUS Oddział w R., zarzucając iż jego wydanie nastąpiło z naruszeniem przepisów parowa materialnego, przy wskazaniu na art. art. 12 , 13 i 107 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. nr 153 z 2009, poz. 1227 ze zm.), wniósł o jego zmianę i oddalenie odwołania, względnie uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji . W uzasadnieniu apelujący zarzucił, że wydana w sprawie opinia przez biegłego neurologa nie daje podstawy do ustalenia, częściowej niezdolności do pracy wnioskodawcy z tej przyczyny, iż zawiera ona stwierdzenie, że schorzeniem powodującym częściową niezdolność do pracy badanego jest chrobra zwyrodnieniowa kręgosłupa z okresowo zaostrzającym się zespołem bólowym. W ocenie apelującego, do leczenia tego typu schorzenia z okresowym zespołem bólowym wystarczające jest leczenie w ramach czasowej krótkotrwałej niezdolności do pracy. Odnosząc się do zapisu zawartego w opinii, a tyającego amputacji kciuka prawego wnioskodawcy, organ rentowy podniósł, że wypadek w którym doznał tego uszkodzenia koniczyny górnej prawej miał miejsce przed 20 laty i do chwili obecnej przystosowania się do nowych warunków anatomicznych czego dowodem jest wykonywanie pracy magazyniera. W końcowym fragmencie apelujący wskazał na kryteria jakie obowiązują przy ocenie niezdolności do pracy osób ubiegających się o świadczenie rentowe.

Sąd II instancji zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, w części w której formułuje wniosek o uchylenie kwestionowanego nią wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji.

W pierwszej kolejności, na wstępie, przyjdzie zwrócić uwagę, że początek sprawie daje wniosek K. G. zgłoszony 23 września 2011r. o ustalenie uprawnienia do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Jego integralną częścią jest załącznik tj. zaświadczenie o stanie zdrowia wydane 15 września 2011r., opisujące jego charakter schorzeń – wystawione przez lekarza leczącego - specjalistę z zakresu ortopedii – traumatologii, zawierające również informacje o pozostawaniu wnioskodawcy w leczeniu w poradni zdrowia psychicznego potwierdzone stosowną pieczętką lekarza specjalisty z zakresu psychiatrii. Poza tym dokumentem, wnioskodawca dołączył do wniosku epikryzę z hospitalizacji w Szpitalu w O. , dokumentację z przebiegu leczenia przez lekarza ortopedę, oraz dokumentację z poradni zdrowi psychicznego, wskazująca między innymi na pozostawaniu w leczeniu od 2007r. (dowód : akta postępowania przed organem rentowym k. 86 i n.).

Powyższe przypomnienie jest istotne, gdyż wnioskodawca w odwołaniu wskazuje na fakty dotyczące przebiegu jego leczenia, korespondujące z wyżej przywołaną dokumentacją lekarską i zapisami w niej zawartymi.

Treść tego przywołania, w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje, co potwierdza dokumentacja lekarska, że odwołujący pozostaje w leczeniu z powodu schorzeń natury ortopedycznej i psychiatrycznej.

Pierwszym postąpieniem Sądu I instancji w sprawie, na co zwrócono uwagę we wstępnej części uzasadnienia, było wydanie postanowienia

(k. 8 akt sądowych) o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych specjalistów z zakresu neurologii i medycyny pracy.

W tym miejscu wypadnie powrócić do wcześniejszych uwag , jak i przywołania dołączonej do wniosku o świadczenie dokumentacji lekarskiej, w kontekście tego właśnie postanowienia dowodowego, a to jedynie w tym celu, aby stwierdzić, że powołany biegły z zakresu neurologii nie był właściwym biegłym, a powołanie biegłego z zakresu medycyny pracy, było przedwczesne.

Powyższe, prowadzić musi do wniosku, że w sprawie nie wydawali opinii biegli właściwych specjalności do występujących u wnioskodawcy schorzeń.

Należy również, w tym miejscu zaznaczyć, że wskazany w przywołanym w postanowieniu dowodnym biegły specjalista medycyny pracy, nie wydał opinii.

Odnosząc się do opinii wydanej przez powołanego przez Sąd I instancji biegłego neurologa, przyjdzie zgodzić się z apelacją, że rozpoznane podstawowe schorzenie - choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa z jedynie okresowo zaostrzającym się zespołem bólowym, może być leczona w ramach czasowej niezdolności do pracy.

Również w tym miejscu wypadnie zwrócić uwagę, że na k. 16 akt sądowych - zalega pismo procesowe zawierające zarzuty, z-cy przewodniczącego komisji lekarskich, do opinii wydanej w niniejszej sprawie, do których opiniodawca nie odniósł się.

Powyzsze fakty, zdaniem tut Sądu orzekającego, wskazują w sposób nie budzący wątpliwości, że kwestia oceny stanu zdrowia K. G., nie została w sposób dostateczny wyjaśniona, w aspekcie jego zdolności do pracy.

Powyzsze wskazuje na dalece przedwczesne rozstrzygnięcie, jakie zawiera zaskarżony wyrok, co powodować musi konieczność ponownego rozpoznania sprawy.

W ponownym postępowaniu rzeczą Sadu I instancji będzie wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii właściwych biegłych lekarzy sądowych na okoliczność oceny stanu zdrowia wnioskodawcy i jednoznacznego przesądzenia, czy ocena ta daje podstawę do uznania go za co najmniej częściowo niezdolnego do pracy, określenia daty ponownego powstania niezdolności do pracy, oraz jej charakteru, przy jednoczesnym wezwaniu biegłych do szczegółowego uzasadnienia zajętego w tych kwestiach stanowiska, przy jednoczesnym odniesieniu się, zarówno do opinii lekarza konsultanta ZUS zalegającej w aktach postępowania przed organem rentowym, a także treści, tak orzeczenia wydanego przez lekarza orzecznika, jak i komisji lekarskiej ZUS.

Wydana w taki sposób opinia, powinna zostać doręczona stronom, a w sytuacji złożenia do niej zarzutów, konieczne w sprawie będzie wezwanie w sprawie biegłego do wydania opinii uzupełniającej.

W sprawie niniejszej, Sąd w uzasadnieniu odniósł się do treści zarzutów sformułowanych przez stronę pozwaną, stwierdzając przyjęcie przez ich autora „błędneho założenia”, które doprowadzić musiało do braku akceptacji konkluzji opinii, czego tut. Sąd nie podziela, akcentując, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy zachodziła konieczność w związku z treścią zarzutów – wydania opinii uzupełniającej przez biegłego.

W sytuacji, po wydaniu opinii przez właściwych biegłych, - zgłoszenia przez stronę zarzutów wraz z dalszymi wnioskami dowodowymi, które dotyczyłyby kwestii związanych z niezdolnością do pracy, co odnieść należy wyłącznie do opinii biegłych, należy rozważyć, bez względu na to która ze stron zgłosi wniosek, celowość ich przeprowadzenia.

Przeprowadzenie postępowania w sposób wyżej określony, a następnie ocena jego wyników i na jej podstawie wyciągnięte wnioski, będą z kolei mogły stanowić podstawę właściwego merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, a wydany w takiej sytuacji wyrok będzie poddawał się kontroli instancyjnej.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w wyroku stosownie do przepisu art. 386 §4 kpc.

Zarządzenie:

(...)